

[Finansministeren]

digt ansættes ved indtægtsdækket virksomhed: det er rigtigt, at vi i cirkulæret har anført den regel, at en sådan midlertidig ansættelse ikke skal ske med anvendelse af genbeskæftigelsesreglen. Det har vi gjort, fordi vi her typisk taler om virksomhed, der kan være af meget kort varighed. Det kan eksempelvis være et projekt med systemeksport, hvor det offentlige har brug for i en periode på 6, 8 eller 12 måneder at ansætte nogle medarbejdere fra det private erhvervsliv til at klare en indtægtsdækket virksomhed. Når den så er afsluttet, hører ansættelsesforholdet op. Der kan måske også være tale om, at et museum eller en institution ønsker at organisere en ekstraordinær udstilling. Til det formål må de så i nogle måneder eller 5 ansætte noget ekstra personale. Når så denne ekstra begivenhed er ophørt, ophører ansættelsesforholdet. Vi har altså ikke syntes, at man skulle anvende den administrative bestemmelse om genbeskæftigelse – jeg vil understrege, at den jo ikke er aftalestof – for det var ikke helt i overensstemmelse med tankegangen om den midlertidige indtægtsdækkede virksomhed, men vi har naturligvis orienteret personaleorganisationerne om den ændring, forstået på den måde, at de selvfølgelig kender den bestemmelse, hr. Ivar Nørgaard nævnte.

Hr. Carsten Andersen sagde, at det var noget sent at invitere personalet med som medarbejdere ved moderniseringsavisen. Det vil jeg gerne sige to ting om. Personalet skal ikke være medarbejdere ved moderniseringsavisen. Det skal staten heller ikke. Der er ansat to medarbejdere, som har et selvstændigt redaktionelt ansvar. Det er ikke sådan, at det skal være et reklameorgan, hverken for medarbejdersynspunkter eller for statens arbejdsgiversynspunkter. Det er en publikation, som udgives på de pågældendes redaktionelle ansvar. De er stillet over for en konkret arbejdsopgave, men det er deres ansvar at løse den på en tilfredsstillende måde. Det, der er tale om, er at invitere personaleorganisationerne til at udpege repræsentanter til det særlige rådgivende redaktionsudvalg, der skal være. Det er ikke sent at invitere dem, for finansudvalget kunne som bekendt – og det beklager jeg mig ikke over – ikke afslutte behandlingen af aktstykket, inden finansudvalget begav sig til Indien og Thailand. Derfor blev aktstykket om moderniseringsavisen

først endeligt godkendt af finansudvalget efter påske. Vi har så mundtligt orienteret nogle personaleorganisationer om, at vi ville invitere dem, og vi sender selvfølgelig nu et brev ud. Jeg havde da gerne set, at vi kunne have gjort det tidligere, men da jeg skal holde mig på bevillingsrettens grund, kan jeg ikke begynde at disponere, førend der fra finansudvalget foreligger en endelig godkendelse af aktstykket. Først da har jeg mulighed for at føre tingene ud i praksis. Så det er ikke senere, end det er for alle andre elementer i moderniseringsavisens tilblivelse.

Hr. Carsten Andersen harcelerede lidt over, at man hen over medarbejdernes hoved havde udarbejdet særlige reklameslogans. Det vil jeg nu personlig ikke beskrive på den måde. Jeg tror, det ville være meget vanskeligt med al ære og respekt både for samarbejdsudvalg og for andre forhandlingsorganer i en meget stor kreds at udforme reklameslogans, selv for det offentlige. Det er muligt, man ville være i stand til at opbygge nogle af de transparenter, som hr. Carsten Andersen bærer omkring den 1. maj, men jeg er ikke sikker på, at det vil virke som reklame. Man kunne godt lave nogle politiske formuleringer, det er klart, i kraft af et meget stort udvalgsarbejde, men jeg tror, man må overdrage det til statsvirksomhederne og deres ledelser på helt normal vis gennem deres reklameafdelinger til formulere tingene. »Ud at se med DSB« er heller ikke resultatet af et omfattende udvalgsarbejde. Det tror jeg i hvert fald ikke det er.

Til fru Ingerlise Koefoeds spørgsmål om, hvordan den indtægtsdækkede virksomhed har det på andre områder, specielt på efteruddannelsesområdet, kan jeg sige, at det er da korrekt, at vi på nogle områder ønsker en højere grad af betaling indført. Vi kan godt her tage forvaltningshøjskolen, for det er et led i selve budgetreformen, at man henfører nogle udgifter fra producenterne af ydelserne til modtagerne af ydelserne, og det synes jeg egentlig er et rimeligt princip. Det skal nemlig være sådan, at de styrelser og andre organer, som ønsker at trække f.eks. på forvaltningshøjskolen, gør sig klart, at det er forbundet med en omkostning, og hvis de føler, at der virkelig er brug for den efteruddannelse inden for deres område, så er de da også i stand til at reservere midler til det. Vi skal altså have uddannelsesvirksomhed, men der